

zcela osleplého, jako jej na mysli má § 9 zák. č. 133/30 Sb., t. j. za invalidu, jehož slepota byla přivoděna jen a jedině poraněním neb onemocněním za války vzniklým.

Je tedy nař. rozhodnutí, stojící na téměř stanovisku, ve shodě se zákonem.

Stížnost snaží se ovšem dovoditi, že st-lova válečná invalidita byla nesprávně oceněna pouze na 55%. Neboť pak by st-l nebyl mohl býti uznán schopným ke službě vojenské. Neboť pak již při nastoupení služby vojenské byla by musela jeho zraková síla býti oslabena o 45%, což vylučovalo by jakoukoli službu vojenskou. O této námitce uváženo:

Pro otázku, přísluší-li st-li příplatek slepecký podle § 9 cit. zák., je otázkou předchozí, je-li invalidou zcela osleplým, tedy, jak svrchu bylo dovozeno, je-li oslepnutí jeho zcela a jedině přičísti na vrub služby vojenské. Tato předchozí otázka byla však řešena již nálezem zem. odvolací komise z 2. prosince 1925, na jehož podkladě zem. úřad pro válečné poškozence v Praze rozhodnutím z 21. prosince 1925 vyslovil, že se st-l uznává 55% invalidou a podle toho mu rentu přiznal. Rozhodnutí to nabylo právní moci. Bylo tedy po prohlídkovém řízení příslušným činitelem pravoplatně vysloveno, že celé oslepnutí nelze přičísti na vrub služby válečné. Měl proto žal. úřad dostatečný základ pro závěr, že oslepnutí st-lovo nelze přičísti jedině na vrub služby válečné.

Č. 12.029.

Pozemková reforma. — Řízení před nss-em: Výměr, kterým stpů podle § 8 zák. č. 93/1931 Sb. vyřizuje rozklady podané do jeho plat. rozkazů na přidělovou cenu, je rozhodnutím správního úřadu o soukromoprávních nárocích státu proti přidělcům; proti výměru takovému není stížnost na nss přípustna.

(Nález ze dne 14. září 1935 č. 17.816/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 3610/24, 9825/32, 11.301/34.

Věc: Josef a Josefa K. a spol. v K. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o nedoplatek přidělové ceny.

Výrok: Stížnosti se odmítají pro nepřípustnost.

Důvody: Platebními rozkazy z 30. prosince 1932, resp. z 10. prosince 1932 přikázal stpů manželům 1. Josefu a Josefě K., 2. Josefu a Marii M., 3. Josefu a Marii Š. a 4. Janu a Anně V. podle § 8 zák. z 27. května 1931 č. 93 Sb., aby rukou společnou a nerozdílnou zaplatili pod exekucí přidělovou cenu v jejím zbytku 244 Kč, 371 Kč, 162 Kč, resp. 258 Kč do 30 dnů ode dne doručení těchto platebních rozkazů, a nezaplatí-li v určené lhůtě, kromě toho z této částky ode dne 1. února 1933 6%ní úrok z prodlení. Uvedeno dále, že stpů vyměřil podle § 23 zák. příd. a § 77 zák. náhr. cenu za přidělené nemovitosti (velkostatek H., kat. území M., přiděl z roku 1925) částkou ad 1. 1615 Kč, ad 2. 2405 Kč, ad 3. 1065 Kč, ad 4. 1680 Kč, která s přibylými 5% úroky od 1. listo-

padu 1931 se 4% úroky od 1. října 1925 do 31. ledna 1933 ve výši ad 1. 244 Kč, ad 2. 371 Kč, ad 3. 162 Kč, ad 4. 258 Kč činí celkem ad 1. 1859 Kč, ad 2. 2776 Kč, ad 3. 1227 Kč, ad 4. 1938 Kč. Na tuto přídělovou cenu bylo splaceno: ad 1. 1615 Kč, ad 2. 2405 Kč, ad 3. 1065 Kč, ad 4. 1680 Kč.

Nař. rozhodnutími zamítl stpů podané rozklady z těchto důvodů: »Při převzetí přídělu podepsali přídělcí vlastnoručně jednak protokol o převzetí přídělu, jednak tak zvaný souhlas nabyvatelů, t. j. prohlášení, kterým se zavazují plniti podmínky přídělové, jimiž byl příděl zatížen ve smyslu § 23 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb. Mezi podmínkami přídělu, přídělcí podpisem tohoto »souhlasu nabyvatelů« převzatými, je v první řadě podmínka, že přídělcí jsou povinni zaplatiti cenu přídělovou tak, jak bude stpů-em stanovena i s 5%ními úroky ode dne převzetí přídělu, za kterýžto den byl v daných případech stanoven den 1. října 1925; přídělovou cenu i s úroky zavázali se přídělcí platiti v zálohách, jak jim tyto budou stpů-em k placení předepsány. Cena přídělová byla stanovena přesně a definitivně ve smyslu ustanovení § 77 zák. č. 329/20 Sb. ve znění zák. č. 220/22 Sb. teprve shora cit. platebními rozkazy. Teprve těmito platebními rozkazy byla tedy cena tato předepsána i s úroky a vyúčtovány zálohy placené v roce 1928. Teprve od vydání tohoto plat. rozkazu počíná tedy běžeti promlčecí lhůta pro promlčení úroků z přídělové ceny, jakož i přídělové ceny samé. Nemá proto námitka, pokud namítá promlčení úroků, místa. Nedoplatek byl tedy předepsán právem.«

Rozhoduje o podaných stížnostech, musel se nss především z moci úřední zabývati otázkou své vlastní kompetence.

V daných případech jde o zaplacení určité částky přídělové ceny. Podle stálé judikatury (srov. Boh. A 3610/24, 9825/32 a usnesení Boh. A CCI/24) uskutečňuje se příděl jedině dohodou mezi stpů-em a přídělcem o všech modalitách přídělu; dohoda taková může se státi buď ve formě smlouvy, nebo přijetím nabídky úřadem nebo uchazečem učiněné. Obsahem této dohody určena jsou pak práva i povinnosti obou smluvních stran. Vystupuje tedy ve věcech přídělu, jak v cit. nálezech vysloveno, stpů nikoliv ve funkci úřadu judikujícího, nýbrž jménem státu jako strany, která půdu získanou k účelům, jež zákony o pozemkové reformě sledují, přídělcí jako druhé straně přenechává. Jde tudíž při přídělu o poměr soukromoprávní mezi stpů-em a přídělcem, onou dohodou založený, jenž jest i základem a východiskem pro řešení všech sporných otázek, majících v něm svůj původ, a bylo by proto na výroky a opatření stpů-u, týkající se tohoto poměru, zásadně hleděti jako na prohlášení zmíněného úřadu jako strany, nebylo by však lze v nich spatřovati rozhodnutí nebo opatření ve smyslu § 2 zák. o ss. Toto stanovisko také nss důsledně zastával.

V tomto stavu věci nastala určitá změna vydáním zák. z 27. května 1931 č. 93 Sb., jenž v § 8, podle něhož také nař. rozhodnutí byla vydána, stanoví toto: »Stpů může uložit platebními příkazy povinným osobám zaplacení nedoplatků přídělových cen... do třiceti dnů ode dne doručení platebního příkazu. Byl-li v této lhůtě podán stpů-u písemný

rozklad do platebního příkazu, nemohou býti předepsané částky vymáhány. Nebyl-li podán ve stanovené lhůtě rozklad a nebo byl-li zamítnut, jsou platební příkazy exekučními tituly pro soudní exekuci a nepotřebují potvrzení vykonatelnosti.«

Z dikce tohoto předpisu plyne, že stpů v případech v předchozím odstavci uvedených nevystupuje již nadále jako druhá smluvní strana, nýbrž jako úřad judikující a že výroky jeho v této realci vydané a zejména vyřízení rozkladu nutno kvalifikovati jako rozhodnutí správního úřadu a sice jako rozhodnutí o povinnosti přídělce k zaplacení nedoplatků přídělových cen. Ježto však povinnost přídělce k zaplacení přídělové ceny jest podle shora řečeného rázu soukromoprávního, plyne z toho důsledně, že stpů, rozhoduje na podkladě cit. § 8 o povinnosti k zaplacení nedoplatků přídělových cen, rozhoduje tím o soukromoprávních nárocích státu vůči přídělcům.

Ježto pak v takovýchto případech jest podle ustanovení § 105 úst. listiny a zák. č. 217/1925 Sb. straně dáno na vůli, aby se dovolávala nápravy pořadem práva, jest kompetence nss-u podle § 3 lit. a) zák. o ss vyloučena (srov. Boh. A 11.301/34).

Č. 12.030.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
* Paragraf 19 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. neukládá zaměstnavateli povinnost oznamovati nemocenské pojišťovně změny v ocenění naturálních požitků, odůvodňující přefazování do nových mzdových tříd.

(Nález ze dne 17. září 1935 č. 17.951/35.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o sociální pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v K. předepsala platebním výměrem z 8. března 1932 Hospodářské správě kat. církev. velkostatků v A. pojistné nemocenské, invalidní a starobní za zaměstnance v připojeném seznamu uvedené úhrnnou částkou 3619 Kč 25 h. Proti tomuto výměru podala Hospodářská správa odvolání žádajíc, aby bylo změněno zařazení zaměstnanců do mzdových tříd podle ocenění naturálií, provedeného vyhláškou zem. úřadu v Bratislavě z 27. ledna 1932 na rok 1932. Okr. úřad v Komárně zamítl odvolání zaměstnavatelky a potvrdil napadený platební výměr pojišťovny.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím vyhověl odvolání zaměstnavatelky a uložil okr. nemoc. pojišťovně v K., aby pro zemědělské zaměstnance odvolatelky, požívající naturálních požitků, vydala přefazovací výměr a podle toho pojistné za měsíc leden 1932 předepsala. V důvodech se praví: ... Pojišťovna přiznává, že tito zaměstnanci patří do